

தொல்காப்பியத்துள் இலக்கண இணைப்பான்

முனைவர் ந. இராஞ்சன்
தமிழ்த்துறை, உதவிப்பேராசிரியர்
அறிவியல் மற்றும் கலையியல் புலம்
எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வி நிறுவனம்
காட்டாங்குளத்தூர் - 603 203.

முன்னுரை

உலக மொழிகளில் தமிழ்மொழி இன்று செம்மொழி என்னும் தகுதியைப் பெற்று இளமையோடு இருக்கின்றது. அதற்கு அடிப்படைக் காரணங்களுள் முதன்மையானது தொல்காப்பியம். ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றிய தொல்காப்பியம் இன்றைய காலத்திற்கும் பயன்படும்படி அமைந்திருப்பது வியப்பிற்குரியது. இனிக்கும் இலக்கணமாகத் திகழும் இதில் ஆய்வு செய்வதற்குரிய களங்கள் மிகுதியாக காணப்படுகின்றன. ஆனால் தொல்காப்பியத்தின்மீதான வாசிப்பும் ஆய்வும் அருகிவரும் சூழலாக இன்றைச் சூழல் காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியத்துள் அகராதியின் உத்திமுறைகளுல் ஒன்றாக இலக்கண இணைப்புப் பற்றி இதுகாறும் ஆய்வு வெளிவராத நிலையில் இந்த ஆய்வு ஒரு மைல்கல்லாக இருக்கும் என்பது திண்ணம். நிகண்டு, அகராதி முதலிய நோக்கு நூல்கள் தோன்றுவதற்குத் தொல்காப்பியம் அடிப்படையாக அமைந்ததைப் போலவே, அகராதி உத்திமுறைகளின் தோற்றத்திற்கும் தொல்காப்பியம் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்பதை மெய்ப்பிப்பதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும். அதனால்தான் இந்தத் தலைப்புத் தெரிவுசெய்யப் பட்டது.

தொல்காப்பியமும் நோக்குநூலும்

இரவு பகல் பாராமல் மாணவர்களுக்கு ஏற்படும் சொல்லிற்குரிய பொருள் பற்றிய தரவுகளையும் ஐயங்களைக் களையவும் மாணவரின் அருகிலிருந்து செயல்படும் சிறப்பான பணியைத் தொல்காப்பியம் தன் தலைமேற்கொண்டு இனிதே செய்து வருகின்றது. இத்தகைய அரிய செயலைச் செய்கின்ற காரணத்தினால் தொல்காப்பியத்தை முதன்மையான நோக்குநூல் என்றும் கூறலாம். இந்த உலகத்தின் ஊழிக்காலம் வரையிலும் தமிழில் தோன்றும் புதிய இலக்கிய வகைக்கோ வேறு புதிய தமிழ் நூல் முயற்சிக்கோ தொல்காப்பியம் அடிப்படையாக அமையுமென்பது வெள்ளிடைமலை.

நோக்குநூல்களின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படை நூலாக அமைவதே தொல்காப்பியந்தான். நிகண்டு நூல்கள் பெரும்பாலும் தொல்காப்பிய உரியியலை அடியொற்றியே தோன்றியுள்ளன. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தமிழின் முதல் நிகண்டான திவாகரம் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றித் தமிழில் தோன்றிய முதல் நூல் எனலாம். 'சேந்தன் திவாகரத்தில் மாற்றமின்றி இடம்பெற்றுள்ள தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள், I 4:11, I 4:32, II 2:21, II 7:26, II 7:31, II 8:46, II 8:47, II 8:54, II 8:163, II 8:164 எனப் பத்து உள்ளன' (மா.சற்குணம், தமிழ் நிகண்டுகள் ஆய்வு, ப.326). அவர் I என்பதை எழுத்திகாரத்தையும் II என்பதைச் சொல்லதிகாரத்தையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளார். முக்காற்புள்ளிக்கும் முன்பு குறிப்பிடப்பட்ட எண் இயலின் எண்ணையும் முக்காற்புள்ளியை அடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எண் நூற்பாவின் எண்ணையும் குறிக்கின்றன.

தொடக்கக்காலத்தில் நிகண்டுகள் உரிச்சொல் என்றும் உரிச்சொல் பனுவல் என்றுமே அழைக்கப்பட்டன. மண்டலபுருடர்தான் தாம் இயற்றிய “நூலின் பாயிரத்தில் ‘நிகண்டு சூடாமணி என ஒன்று சொல்வேன்’ என்று உரிச்சொல் பனுவல்களை நிகண்டு என்னும் புதுப்பெயரால் சுட்டலானார்” (மு. சண்முகம் பிள்ளை[தொகு.], தமிழ்-தமிழ் அகரமுதலி, ப.iii) என்பதன்மூலம் நிகண்டு என்ற சொல்லை முதன்முதலில் பயன்படுத்தியவர் மண்டலபுருடர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. அகராதியின் தோற்றத்திற்கும் தொல்காப்பியமே அடித்தளமிட்டது. அகராதி என்ற சொல்லின் தோற்றத்திற்குத் தொல்காப்பியரின் முதல் நூற்பாவே காரணமாய் அமைந்தது. தனித்தமிழ்ச் சொல்லான அகரமுதலி என்ற சொல்லிற்கும் ‘அகரமுதல’ எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பியரின் முதல் நூற்பாவே அடித்தளமிட்டது என்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் அகராதியில் பயன்படுத்தப்படும் அகரவரிசைக்கும் தொல்காப்பியமே முதல் நூலாக அமைந்துள்ளது. குறில், நெடில் உயிரெழுத்துகளைச் சொல்லும்போதும் மூவின எழுத்துகளைச் சுட்டும்போதும் அகரவரிசை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

சான்று

“அ இ உ அம்மூன்றும் சுட்டு” (தொல்.31)

“ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா” (தொல்.32)

இவ்வாறு அகரவரிசைக்கெனப் பல சான்றுகள் தொல்காப்பியத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன.

பண்டைக்காலம் முதல் இக்காலம் வரையிலும் தமிழிலக்கியங்கள் பல்வேறு வகையான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளன. தமிழிலக்கியங்களில் காணப்படும் அனைத்துச் சொற்களுக்கும் உரிய பொருளினைத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் இலர். அப்படி இருக்கையில் பண்டைக்கால நூலைப் படிக்கும்போது பொருள் தெரியாத பகுதிகள் காணப்படும். இத்தகைய பகுதிகளையும் அவை குறித்த கூடுதலான செய்திகள், வருகையிடம், தொடர்பொருள் முதலானவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள கற்றறிந்தவர்களை நாடுகின்றோம். எந்த நேரமும் அறிஞர்களையே நாடிச் செல்ல முடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் ஒரே இடத்திலோ ஒரே மனநிலையிலோ இருப்பர் என்று கூறமுடியாது. அத்தகைய சூழலில் அறிஞர்களின் பணியைத் தலைமையான நோக்கமாகக் கொண்டு, நமக்குத் தேவைப்படும் பொழுதெல்லாம் பொருள் தரக்கூடிய முறையில் உருவாக்கப்பட்ட நிகண்டு, அகராதி, கலைக்களஞ்சியம், சொல்லடைவு, தொடரடைவு, பொருளடைவு, ஆண்டு மலர் முதலான நூல்களுக்குத்தான் நோக்கு நூல்கள் என்று பெயர்.

அகராதியின் உத்திமுறைகள்

நோக்கு நூல்களில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன. 1. தலைச்சொல் பகுதி, 2. பொருட்பகுதி. தலைச்சொல் இணைப்பு, ஒலிக்குறிப்பு, எழுத்துப்பெயர்ப்பு, ஒப்புருச்சொல் பதிவு, துணைப்பதிவு, இலக்கணக்குறிப்பு, தொடர்ப்பதிவு முதலிய உத்திமுறைகள் தலைச்சொல் பகுதியில் காணப்படுகின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது. பொருள் வரையறை, இணைச்சொல் (1. மொழிபெயர்ப்பு இணைச்சொல், 2. விளக்க இணைச்சொல், 3. ஒருபொருட் பன்மொழி இணைச்சொல்), எடுத்துக்காட்டு, குறிப்பான்கள் (1. இலக்கணக் குறிப்பான், 2. துறைக் குறிப்பான், 3. நிலைக் குறிப்பான், 4. காலக் குறிப்பான், 5. இடக் குறிப்பான், 6. மொழிக் குறிப்பான், விளக்கக் குறிப்புகள் (1. சொற்பொருள் விளக்கக் குறிப்பு, 2. இலக்கண விளக்கக் குறிப்பு, 3. கலைக்களஞ்சிய விளக்கக் குறிப்பு), குறுக்கு நூக்கீடு (1. மறைமுகக் குறுக்குநோக்கீடு, 2. வெளிப்படை குறுக்கு நோக்கீடு, சொல்மூலம், நிறுத்தற்குறிகள், விளக்கப்படங்கள் ஆகிய உத்திமுறைகள் பொருட்பகுதியில் காணப்படுகின்றன என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் உத்திமுறைகள்

தொல்காப்பியத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட உத்திமுறைகள் முழுதும் இடம்பெறவில்லை. தொல்காப்பியர் தம் நூலுள் சொல்லும் சொல்லிற்குரிய பொருளும் தொடரை உருவாக்கும் முறைகளும் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆனால் சொல்லடைவு, பொருளடைவு, தொடரடைவு பற்றிய வருகையிடங்கள் புள்ளியியல் முறைப்படி கொடுக்கப்படவில்லை என்பதால் அவை இங்கு ஆராயப்படவில்லை. தொல்காப்பியத்துள் குறுக்கு நோக்கீடு பற்றிய

ஆய்வு வெளிவந்துள்ளமையால் இலக்கண இணைப்பானைப் பற்றி மட்டும் இப்பகுதி ஆராயமுற்படுகின்றது.

இலக்கண இணைப்பான்

நோக்குநூல்களில் பல்வேறு உத்திமுறைகளுள் தலைச்சொல் இணைப்பும் ஒன்று. பொருள் ஒன்றாகவே இருக்கும் தலைச்சொல்லும் அதன் பொருளையே ஏற்று நிற்கும் வேறு தலைச்சொல்லும் அடுத்தடுத்து இடம்பெறும் நிலை சில நேரங்களில் நடைபெறலாம். அத்தகைய சூழலில் அச்சொற்கள் அனைத்தும் பொருளின் தெளிவு மற்றும் விளக்கங்கருதி ஒன்றாகக் குறியீடு மூலம் இணைக்கப்படும். இவ்வாறு இணைக்கும் முறைக்குத்தான் தலைச்சொல் இணைப்பு என்று பெயர். இவ்வாறு தலைச்சொற்களை இணைப்பதற்குக் கோபுர அடைப்புக்குறி, பிறை அடைப்புக்குறி ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தமிழில் தொன்றிய முதல் ஒருமொழி அகராதியான சதுரகராதியில் ஒரே பொருளைத் தரும் பல தலைச்சொல் வடிவங்களுக்குத் தலைச்சொல் இணைப்பு இல்லாமல் தனித்தனியாகப் பொருள் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நிலையைக் காணமுடிகின்றது. தமிழில் தொன்றிய முதல் ஒரு மொழி அகராதியான சதுரகராதியில் தலைச்சொல் இணைப்பு இல்லாமல் தனித்தனியாகப் பொருள் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நிலையைக் காண முடிகிறது.

சான்று

கிசம்-தளிர்

கிசலம்-தளிர்

கிசலயம்-தளிர்

கிசலை-தளிர்

கிசாலம்-தளிர் (சூ. இன்னாசி [பதிப்.], சதுரகராதி, 2005).

ஆனால் சதுரகராதியை அடுத்து வந்த யாழ்ப்பாண அகராதி/மானிப்பாய் அகராதியில் கோபுர அடைப்புக்குறி மூலம் தலைச்சொல் இணைப்புக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

சான்று

சட்ட திட்டம்

சட்ட பட்டம்

சட்ட வட்டம்

ஒழுங்கு, கட்டளைச் சட்டம், பூரணம்.
(சந்திரசேகரப் பண்டிதர் [தொகு.], மானிப்பாய் அகராதி, 1842).

தமிழ்-தமிழ் அகர முதலியிலும் இந்நிலையைக் காணலாம். பெருஞ்சொல் அகராதியில் பிறை அடைப்புக்குறியின் மூலம் தலைச்சொல் இணைப்புக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை, அமுக்குரவி என்ற தலைச்சொல்லுக்குப் பொருள் தரும் இடத்தில் காண முடிகிறது.

இலக்கண இணைப்பன்

ஒரே பொருளைத் தரும் நூற்பாக்கள் அடுத்தடுத்து இடம்பெறும் சூழல் சில நேரங்களில் இலக்கணத்தைக் கூறும் முறையில் ஏற்படலாம். அப்பொழுது பொருள் விளக்கம் கருதியும் முன்னே சொன்ன பொருளை நினைவுபடுத்த வேண்டியும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்க வேண்டியது நூலாசிரியரின் கடமையாகும். எனவே, ஒரு பொருளை அல்லது விதியைத் தாங்கி நிற்கும் நூற்பாக்கள் அடுத்தடுத்து வரும்போது அவற்றை இணைக்கும் முறையை இலக்கண இணைப்பான் என்ற சொல்லால் இங்கு அழக்கப்படுகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் இலக்கணத்தை இணைப்பதற்குக் குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்படாமல் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆங்கிலேயர்களுடைய வருகைக்குப் பிறகுதான் குறியீடுகளின் தாக்கம் தமிழில் ஏற்பட்டுள்ளது. அதனால் இலக்கண இணைப்பு என்று சொல்வதை விட இலக்கண இணைப்பான் என்று கூறுவது சிறப்பாக இருக்கும் என்ற காரணத்தினால் இங்குப் புதிய சொல்லாட்சியாக இலக்கண இணைப்பான் என்ற சொல்லாட்சி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சான்று

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியோடு நிலையல்” (தொல்.15)

“எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அற்றே” (தொல்.16)

இவற்றுள் முதல் நூற்பாவின் பொருளானது மெய் எழுத்துக்கள் எல்லாம் புள்ளி பெற்று வரும்(க்,ங்,ச்,ஞ்...) என்பதாகும். அடுத்த நூற்பாவானது எகரமும் ஒகரமும் மெய்யைப் போலவே இயல்பாகவே புள்ளி பெற்றுவரும் (எ- குறில், ஒ- குறில்). இங்கு இலக்கண இணைப்பானாக

அற்றே என்கிற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு நூற்பாக்களும் இணைந்து போகின்ற நிலையைக் காண முடிகிறது. முதல் நூற்பாவின் பொருள் அடுத்த நூற்பாவிற் குப் பொருந்துவதோடு மட்டுமின்றி வேறு மாற்றம் நிகழும் நிலையில் உள்ள நூற்பாக்கள் இங்கு இலக்கண இணைப்பானாகக் கொல்லப்படவில்லை.

சான்று

“ஏன வரும் உயிர் மெய்யீறு ஆகாது” (தொல். 71)

“ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே” (தொல். 72)

இங்கு முதல் நூற்பாவில் எகரமானது மொழி இறுதியில் உயிர்மெய்யுடன் இணைந்து வராது. அதைப்போலவே இரண்டாவது நூற்பாவில் சுட்டப்பட்ட வகரமும் மொழி இறுதியில் உயிர்மெய்யுடன் வராது. ஆனால் நகர மெய்யுடன் சேர்ந்து ஒகரம் மொழி இறுதியில் வரும். சான்றாக நொ என்ற ஒரெழுத்தொருமொழியைக் குறிப்பிடலாம். இது மேலே குறிப்பிட்ட கருத்துக்குத் துணை நிற்பதைக் காணலாம். இங்கு அற்றே என்ற சொல் வந்திருக்கிறது எனினும் இலக்கண இணைப்பான் முழுமை பெறவில்லை என்பதை அறிய முடிகின்றது.

இலக்கண இணைப்பான் வகைகள்

நோக்கு நூல்களில் இணைப்பு என்பது தலைச்சொல்லிற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனால்தான் அதற்குத் தலைச்சொல் இணைப்பு என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தொல்காப்பியத்துள் இந்த இணைப்புமுறை சொல்லிற்கு மட்டும் சுட்டாமல் பொருளிற்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அதனால் இலக்கண இணைப்பான் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்ற முறையைக் கொண்டு 1. சொல் இணைப்பான், 2. பொருள் இணைப்பான் என வகைப்படுத்தப்படுகின்றது. இந்தச் சொல் இணைப்பானையும் பொருள் இணைப்பானையும் தொடர்ந்து இடம்பெறுகின்ற அடிப்படையில் மேலும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். சொல் இணைப்பானை, 1. தொடரும் சொல் இணைப்பான், 2. தொடராச் சொல் இணைப்பான் என்றும், பொருள் இணைப்பானை, 1. தொடரும் பொருள் இணைப்பான், 2. தொடராப் பொருள் இணைப்பான் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சொல் இணைப்பான்

சொல் இணைப்பான் என்பது ஒரு நூற்பாவின் ஒரு சொல்லிற்குரிய பொருளோ விதியோ வேறு சொல்லிற்கும் பொருந்தும்படி இருக்கும்போது அச்சொற்களுக்குரிய நூற்பாக்கள் அடுத்தடுத்து இடம்பெறும்முறைக்குச் சொல் இணைப்பான் என்று பெயர்.

தொடராச் சொல் இணைப்பான்

மேற்சுட்டியதைப்போல அடுத்தடுத்து இரண்டு நூற்பாக்களுக்கு மட்டும் சொல் இணைப்பு இருப்பின் அதனைத் தொடராச் சொல் இணைப்பான் என்ற வகைக்குள் அடக்கப்படுகின்றது.

சான்று:

“மெய்யி னளபே அரையென மொழிப” (தொல்.11)

“அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே” (தொல்.12)

இந்த இரண்டு நூற்பாக்களுள் முதல் நூற்பாவில் மெய் எழுத்துகளின் மாத்திரை அளவு அரை என்று சுட்டிய தொல்காப்பியர், இரண்டாவது நூற்பாவில் சார்பெழுத்துகளும் அரை அளவு மாத்திரையே பெறும் என்பதைச் சுட்ட மேற்சொன்ன நூற்பாவின் கருத்தோடு இணைத்துக் கூறியுள்ளார். இங்கு அரை அளவு என்ற பொருள் மெய், சார்பெழுத்து ஆகியவற்றிக்குப் பொருத்தமாக இருப்பதால் இதைச் சொல் இணைப்பான் என்று சொல்கின்றோம். இவ்வகை இணைப்பான் தொல்காப்பியத்துள் பெருமளவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அனைத்து நூற்பாக்களையும் விளக்குகின்றபோது பக்க அளவு விரிவடையுமென்பதால் நூற்பா எண் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் இவ்வகைத் தொடராச் சொல் இணைப்பான் 38 இடங்களில் (தொல். 11-12, 15-16, 104-105, 123-124, 126-127, 161-162, 174-175, 203-204, 206-207, 221-222, 235-236, 241-242, 254-255, 290-291, 317- 318, 327-328, 384-385, 426-427, 472-473, 476-477, 516-517, 550-551, 569-570, 573-574, 594-595, 618-619, 624-625, 627-628, 743-744, 762-763, 908-909, 910-911, 961-962, 1027-1028,

1034-1035, 1043-1044, 1274-1275, 1505-1506) பயின்றுவந்துள்ளதைக் கண்டறிய முடிகின்றது. இவற்றின் பொருளை வந்தவழியே கண்டுகொள்க.

தொடரும் சொல் இணைப்பான்

ஒரு நூற்பாவில் சுட்டப்பட்ட பொருள் /விதி இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட நூற்பாக்களில் பொருந்திப்போகும்படி இருக்கும் சூழலில் இச்சொல் இணைப்புக் காணப்படின் அதற்குத் தொடரும் சொல் இணைப்பான் என்று பெயர்.

சான்று

“னகர இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
றகர மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே” (தொல். 332.)

“மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும்

பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

அன்ன இயல என்மனார் புலவர்” (தொல்.333)

“சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும்

அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப” (தொல்.334)

முதல் நூற்பாவில் னகரமானது றகரமாகும் (பொன்+ குடம்= பொற்குடம்) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதைப்போலவே அடுத்த இரண்டு நூற்பாக்களிலும் னகர ஈற்றுச்சொற்கள் றகரமாகும் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. அன்ன இயல, அப்பண்பு நிலையும் என்னும் இலக்கண இணைப்பான்கள் மூலம், முதல் நூற்பாவின் விதி முழுமையும் அடுத்த இரண்டு நூற்பாக்களில் சுட்டப்பட்ட சொற்களுக்கும் தொடர்ந்து பொருள் இணைக்கப்பட்டு இருப்பதால் இதற்குப் தொடரும் சொல் இணைப்பான் என்று கூறலாம். இவ்வகை இணைப்பான் தொல்காப்பியத்தில் 4 இடங்களில் (தொல். 264-266, 332-334, 392-394-, 1099-1101) மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளதைக் கண்டறியமுடிகின்றது. இதற்குக் காரணம் தமிழ்மொழியில் சொல்வளமும் பயன்படுத்துவோரின் எண்ணிக்கையும் அக்காலத்திலேயே மிகுதியாக இருந்தமையே எனலாம்.

பொருள் இணைப்பான்

பொருள் இணைப்பான் என்பது ஒரு நூற்பாவின் ஒரு சொல்லிற்குரிய பொருளோ விதியோ அந்த நூற்பாவில் மட்டும் சொல்லாமல் அடுத்தடுத்து வரும் நூற்பாக்களிலும் அந்தச் சொல்லிற்குரிய வேறு பொருட்களைச் சுட்டும் முறைக்குத்தான் பொருள் இணைப்பான் என்று பெயர்.

தொடராப் பொருள் இணைப்பான்

மேற்சுட்டியதைப்போல ஒரு சொல்லிற்குரிய பொருளோ விதியோ அந்த நூற்பாவில் மட்டும் சொல்லாமல் அதனை அடுத்து வரும் நூற்பாவிற்கு மட்டும் பொருந்துவதாக இருப்பின் அதனைத் தொடராப் பொருள் இணைப்பான் என்று அழைக்கலாம்.

சான்று:

“ஊவெ னொருபெய ராவொடு சிவணும்” (தொல்.269)

“அக்கென் சாரியை பெறுதலு முரித்தே

தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான” (தொல். 270)

முதல் நூற்பாவில் தசையைக் குறிக்கின்ற ஊ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழியானது, ஆவென்னும் சொல் எப்படி வல்லினம் பெறாது னகர ஒற்றைப் பெற்று முடியுமோ அதைப்போலவே முடியும். அதாவது ஊ+குறை என்பது ஊ+ன்+குறை=ஊன்குறை என்று முடியும் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அடுத்த நூற்பாவில் ஊ என்னும் பெயர் னகரத்தோடு அக்கு என்னும் சாரியை பெற்று ஊ+ன்+குறை, ஊ+ன்+அக்கு+குறை = ஊன்குறை என முடிதலும் உண்டு என்று மொழியப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் இவ்வகைத் தொடராப் பொருள் இணைப்பான் 43 இடங்களில் (தொல். 269-270, 546-547, 643-644, 713-714, 866-867, 890-891, 930-931, 952-953, 955-956, 969-970, 980-981, 1004-1005, 1048-1049, 1057-1058, 1094-1095, 1103-1104, 1116-1117, 1119-1120, 1121-1122, 1124-1125, 1128-1129, 1156-1157, 1173-1174, 1217-1218, 1272-1273, 1303-1304, 1317-1318, 1325-1326, 1329-1330, 1333-1334, 1399-1400, 1446-1447, 1503-1504, 1507-1508, 1523-1524, 1533-1534, 1535-1536, 1541-1542, 1545-1546, 1552-1553, 1555-1556, 1562-1563, 1565-1566) பயின்றுவந்துள்ளதைக் கண்டறியமுடிகின்றது.

தொடரும் பொருள் இணைப்பான்

பொருள் இணைப்பான் என்பது ஒரு நூற்பாவின் ஒரு சொல்லிற்குரிய பொருளோ விதியோ அந்த நூற்பாவில் மட்டும் சொல்லாமல் அதனை அடுத்து வருகின்ற இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட நூற்பாக்களிலும் அந்தச் சொல்லிற்குரிய வேறு பொருட்களைச் சுட்டும் முறைக்குத்தான் தொடரும் பொருள் இணைப்பான் என்று பெயர்.

சான்று:

“அவ்வழி

அவனிவன் உவனென வருஉம் பெயரும்” (தொல்.647:1-2)

என்று தொடங்கும் நூற்பாவில் உயர்திணைக்குரிய பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதனை அடுத்து வரும் மூன்று நூற்பாக்களிலும்(தொல்.648,649,650) உயர்திணைக்குரிய வேறு பெயர்களும் நூற்பாக்கள் முறையே ஆண்மகள், பெண்மகள் முதலான பெயர்களும் எல்லாரும் எல்லீரும் முதலான பெயர்களும் நிலப்பெயர், குடிப்பெயர், குழுவின்பெயர் முதலான பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு தொல்காப்பியத்துள் தொடரும் பொருள் இணைப்பான்கள் 8 இடங்களில் (தொல். 647-650, 652-654, 884-886, 1111-1113, 1345-1348, 1514-1517, 1518-1520, 1538-1540) பதிவுசெய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

இன்றைய நிலையிலும் பல்வேறு புது வகையான பார்வைக்கு உட்படுத்தித் தொல்காப்பியத்தைப் பார்க்க முடிகிறது. தொல்காப்பியத்தில் இலக்கண இணைப்பான் எனும் உத்திமுறை கண்டறிந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் இக்காலத்திற்கு மட்டுமின்றி இறுதிக் காலம் வரையிலும் தமிழில் தோன்றும் புதுமையான அணுகுமுறைகளுக்குத் தொல்காப்பியம் இடம் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை என்றே கூறலாம். இந்த உத்திமுறையைத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளதன் நோக்கம் இரண்டு என்பதை அறியலாம். 1. கூறியது கூறல் என்னும் குற்றத்தைத் தவிர்ப்பது. 2. இதற்கு முன்பு படித்ததை நினைவு படுத்திப் பார்க்கும் நினைவோட்ட உத்தியை வளர்ப்பது. தொடக்கக் கால அகராதிகளில் இருந்ததைப் போலவே, பிற்காலத்திலும் இத்தகைய உத்திமுறை அகராதிகளில் இல்லாமலும் போகலாம். ஏனெனில் நூற்பாவிலிருந்து எளிமையாக அகரவரிசைக்கு நோக்கு நூல்கள் வந்தன. இன்று எளிமை என்று கூறினாலும் சோம்பேறித்தனமும் நம்மைப் பிடித்துக்கொள்கின்றது. அதனால் சொல் இணைப்பான், பொருள் இணைப்பான் அனைத்திற்கும் அந்தந்த இடத்திலேயே பொருள்தரும்முறை நாளை அகராதிகளில் உருவாகலாம். தொல்காப்பியத்தில் அவ்வியல், அற்று, அதனோரற்று, அந்நிலை, ஆயியல், ஆயியல் திரியா, ஞாங்கர்க் கிளந்த, அன்ன, அத்தொழிற்றாகும், அவற்றோரன்ன, மொழிந்தவற்றியல் ஆகிய சொற்றொடர்கள் இலக்கண இணைப்பான்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் (கணேசையர் பதிப்பு), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2008.
2. பெ. மாதையன், அகராதியியல், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1997.
3. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியர், சாகித்திய அகாதெமி, புது தில்லி, 2016.
4. ந. இரஞ்சன் (கட்டுரையாசிரியர்), நோக்கு நூல்கள் இன்றைய நிலையும் தேவையும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2010.
5. சூ. இன்னாசி [பதிப்.], சதுரகராதி, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
6. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(பதிப்.), தமிழ் இலக்கண நூல்கள் (மூலம் முழுவதும் - குறிப்பு விளக்கங்களுடன்), மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2013.
7. மா. சற்குணம், தமிழ் நிகண்டுகள் - ஆய்வு, இளவழகன் பதிப்பகம், சென்னை, 2002.
8. சந்திரசேகரப் பண்டிதர்(தொகுப்.), மானிப்பாய் அகராதி, தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை, 1842.
9. மு. சண்முகம் பிள்ளை, தமிழ்- தமிழ் அகரமுதலி, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1984.
10. தா.வே. வீராசாமி(முதன்மைப் பதிப்.), பெருஞ்சொல் அகராதி - தொகுதி ஒன்று, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
